Extra les 218 De Offers in Leviticus

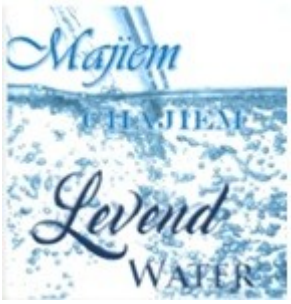

Leviticus of Wajiqra, het middelste Bijbelboek, is het kortste van de vijf Boeken van de Torah. Het beschrijft maar dertig dagen van de geschiedenis van Israël, terwijl het volk zich ophoudt bij de berg.
In de voorschriften voor de diverse offers in het boek Leviticus is Gods plan verpakt van de verzoening door het bloed van zijn Zoon Jezus als het Offerlam. Dat is ook de kern van het gehele plan van God met de mens.

Wanneer je de eerste zeven hoofdstukken van Leviticus doorleest, dan verdwaal je bijna tussen al die verschillende offers. Ik kwam er dertien verschillende benamingen tegen, en in andere Bijbelvertalingen staan er misschien nog wel meer.
Het kernpunt van de uitleg van al die offers is dit ene: ze wijzen allemaal op aspecten van het verzoenende lijden en sterven van Jezus Christus, en de toegang tot en de gemeenschap met God die wij door zijn opstanding en nieuwe leven hebben verkregen.

Leviticus is niet het eerste Bijbelboek dat over offers spreekt. In Genesis 4:3 staat:
וַיְבִא קַיִן מִפְּרִי הָאֲדָמָה, מִנְחָה—לַיהוָה
*wayave qa'in miperi ha'adámáh, **mincháh**, laJHWH*
En-bracht Kaïn van-vruchten van-de-aarde, (een) geschenk/offer, aan-de-HEER.
Dat is de eerste vermelding van een offer. Het woord מִנְחָה *mincha* betekent nu geschenk, offer, en ook middaggebed, naar de tijd waarop in de tempel een offer werd gebracht.

Het tweede offer vinden we in Genesis 8:20:
וַיִּבֶן נֹחַ **מִזְבֵּחַ**, לַיהוָה; (...), וַיַּעַל **עֹלֹת**, בַּמִּזְבֵּחַ
*wayivèn no'ach **mizbe'ach** laJHWH (…) waya'al **olot** bamizbe'ach.*
En-bouwde Noach (een) altaar voor de HEER (…) en-hij-offerde brandoffers op-het-altaar.
מִזְבֵּחַ *mizbe'ach* is het altaar waarop werd geofferd.
עֹלֹת *olot* betekent brandoffers, het enkelvoud is עֹלָה oláh. Het is afgeleid van עָלָה áláh, opgaan, opstijgen, emigreren naar Israël (Aliyah maken!) Denk aan de rook die opstijgt.

Dan gaan we naar de offers in Leviticus:
In Leviticus 1:2 gaat het over het brandoffer (עֹלָה olah), dat is een dierlijk offer dat geheel werd verbrand op het altaar.
קָרְבָּן מִכֶּם **יַקְרִיב**-כִּי אָדָם ádám kie-**yaqriv** mikem **qorbán**,
Een-mens die-zal-**naderen** van-jullie (een) **offer**
Die twee vetgedrukte woorden zijn beide afgeleid van het werkwoord **קָרַב** *qárav*, naderen, naderbij komen. (Van dit werkwoord is ook afgeleid *krav maga*, vechten op korte afstand)
יַקְרִיב *yaqriv* is een toekomende tijd, 'hij zal naderen'. (Herkent u de drie letters van het werkwoord?)
קָרְבָּן *qorbán* is het algemene woord voor een offer, een offergave.
Met een offer wil je tot God naderen, en bij een belangrijk persoon breng je een geschenk mee. In de tijd van de tempel was dit een echt dier, nu is het een dankzeggingsoffer.

We komen het woord *korban* ook een keer tegen in het Nieuwe Testament, Markus 7:11, waar Jezus het belangrijker vindt dat iemand een bezit voor zijn vader of moeder gebruikt, dan dat hij reserveert als *korban* om het (ooit) te offeren.

In Leviticus 2:1 lezen we over het meeloffer of graanoffer:
וְנֶפֶשׁ, כִּי-תַקְרִיב קָרְבַּן **מִנְחָה** לַיהוָה
*wenèfèsj ki-taqriv qorban **minchah** leAdonai,...*
En-een-persoon (een ziel) die zal-naderen offer (van) graan voor-Adonai,...
קָרְבַּן מִנְחָה *qorban mincháh* is een offer van meel met olie en wierook, of van gebakken ongerezen brood of koeken.
Een deel אַזְכָּרָתָהּ *azkárátáh* werd op het altaar verbrand als gedenkoffer, afgeleid van זָכַר *záchar*, gedenken, herinneren. De rest was voor de dienstdoende priester.
Leviticus 2:12 noem ook het offer van de eerstelingen van de oogst, קָרְבַּן רֵאשִׁית *qorban resjiet*. Hierin kun je het woord *rosj* herkennen, dat betekent hoofd of eerste.

Leviticus 3 en 7 schrijven over het vrede-offer: וְאִם-**זֶבַח** שְׁלָמִים, קָרְבָּנוֹ
*we'im **zèvach**-sjelámim, qorbánoe* En-indien (een) vredes-slachtoffer ons-offer (is) (3:1)
זֶבַח *zèvach* betekent slachting of slachtoffer,
שְׁלָמִים *sjelámim* is de meervoudsvorm van שָׁלוֹם *sjálom*, vrede, heelheid, welzijn.
Dit woord is afgeleid van het werkwoord שָׁלַם *sjálám*, heel maken, compleet maken.
Er kunnen meerdere redenen zijn voor dit offer: als תּוֹדָה *todáh*, dankoffer. (In de HSV-vertaling is dit weergegeven als lofoffer).
Dit offer kon ook een נֶדֶר *nèdèr* gelofte-offer of נְדָבָה *nedáváh* vrijwillig offer zijn.
Het vet van dit offer werd op het altaar verbrand, een deel was voor de priester, en de rest werd door de offeraars gegeten. Maar dat moest wel binnen twee dagen (Men had nog geen koelkast in die dagen). Een dankoffer moest zelfs op dezelfde dag worden gegeten – blijkbaar duurt dankbaarheid niet zo lang.

In Leviticus 4 gaat het over een zonde die begaan is door een priester of door het volk, waardoor een zondoffer חַטָּאת *chattát* moet worden gebracht. Dit woord is afgeleid van חָטָא *chátá*, zondigen. Een andere, intensieve, vorm van dit werkwoord betekent reinigen, ontsmetten. En dat is het doel van dit offer, de zonde wegdoen.

In Leviticus 5:6 (en 7:1) zien we het schuldoffer of zondoffer:
וְהֵבִיא אֶת-**אֲשָׁמ**וֹ לַיהוָה *wehevi et **asjámo** leJHWH*
En-hij-zal-brengen zijn-schuldoffer aan de HEER
Een schuldoffer אָשָׁם *ásjám*, moet worden gebracht wanneer je ondoordacht iets zegt, of iets onreins aanraakt, of getuige bent van een vervloeking. God vind het belangrijk, dat iedereen zich hiervan kan reinigen door een offer te brengen; wie geen geit of lam kan offeren, kan volstaan met twee duiven of een hoeveelheid meelbloom.

In Leviticus 7:30 komen we nog tegen het vuuroffer אִשֵּׁי *isje* (afgeleid van אֵשׁ *esj* vuur) en het beweegoffer תְּנוּפָה *tenoefáh.*

==========

Met een offer naderen tot God
In een nagelaten studie legt de Bijbelleraar **Sidney Wilson** uit, dat je de vijf offers uit Leviticus in omgekeerde volgorde beleeft – net zoals je de beleving van de tabernakel niet begint bij de Ark, maar bij de poort in de voorhof, die als laatste wordt beschreven.
Zijn studie is verwerkt in dit artikel:
https://messianieuws.nl/sjabbatslezingen-met-een-offer-naderen-tot-god/

Exodus is het boek van de verlossing. Daarin wordt de bevrijding van Israël uit de macht en slavernij van de Farao beschreven. Maar God doet veel meer dan dat. Hij bevrijdt dit volk niet alleen, Hij neemt het ook aan als Zijn eigen volk waarvoor Hij de verantwoordelijkheid op Zich neemt.

Leviticus nu laat zien hoe dit levend contact, deze gemeenschap met God, blijvend onderhouden kan worden. Want dat levend contact met God was het hele geheim van Israëls grootheid en leven op hoger peil. Dat contact met God was echter niet iets dat zo maar automatisch bleef – er moesten voorwaarden worden vervuld. Uit onszelf zijn wij mensen immers steeds geneigd om van God af te dwalen en Hem te verlaten.
Leviticus 1-6 beschrijft vijf offers, die elk een heenwijzing zijn naar het grote offer van onze Here Jezus Christus. Ze laten ons elk een ander aspect zien van het offer van Christus en het kruis. Het verstaan van de verschillende aspecten van Christus' werk aan het kruis is één van de voornaamste voorwaarden om een leven op hoger peil te kunnen volhouden.

Schuldoffer
Iemand heeft een verkeerde, zondige daad verricht. Hij weet zich schuldig voor God en mens. In het schuldoffer zien we hoe Christus onze zonden op zich nam en in onze plaats daarvoor heeft geboet. Op grond van Christus' offer mag de zondaar weten de vergeving van God voor zijn zonde te hebben ontvangen. Dit is een van de voornaamste voorwaarden om als christen te kunnen leven. Wie steeds rondloopt met schuldgevoelens en de

twijfel of God wel een bepaald iets in zijn leven heeft vergeven, wordt geestelijk totaal verlamd en zal steeds op een laag peil terugvallen.

Zondoffer
Het zondoffer gaat een stap dieper. Het accent ligt veel meer op de persoon die de zonden doet dan op de zonden die hij gedaan heeft. ZondeN zijn de vrucht van de boom die zondE heet. Wanneer we in de eerste stadia van ons geestelijk leven beheerst worden door wroeging over bepaalde concrete zonden, dan gaan we in een later stadium zien dat het ergste niet is dat we zonden doen, maar dat we zonde zijn. Deze volgorde van offers is logisch: eerst vergeving voor de concrete zonden, dan voor heel onze ellendige, zondige natuur.

Vredeoffer
Nu komen we tot een offer waarbij niet staat: … en het zal hem vergeven worden tot een lieflijke reuk voor de Here. In dit offer valt het accent niet op het feit dat Christus door Zijn offerdood onze zonden uitdelgde (er wordt hier zelfs in het geheel niet over zonde gesproken) maar dat Hij ons gebracht heeft tot een nieuwe verhouding met de Vader. Hij heeft ons vrede met God verworven!
Een andere naam hiervoor is **dankoffer**. En dan denken we aan: ellende, verlossing en dankbaarheid. Dit offer werd gedeeltelijk aan God geofferd en gedeeltelijk gegeten door de priester en door de offeraar.

Spijsoffer
Dit is het enige niet-dierlijke offer. Het bestond uit ‘meelbloemkoeken’ en dergelijke. De gedachte aan voeding komt dus hier wel heel sterk naar voren. In dit offer zien wij Christus als het Brood des Levens. Door Zijn kruisdood, opstanding en verheerlijking is Hij dat voor ons geworden. We hebben niet alleen nodig dat ons verleden en ons zondige wezen weggedaan worden, we hebben ook nodig dat het nieuwe leven in ons – dat God geschonken heeft – wordt gevoed en gesterkt.

Brandoffer
Dit offer is voor ons het moeilijkst te verstaan, maar als we het eenmaal verstaan, ook het heerlijkst. God heeft dit offer dan ook op de eerste plaats gesteld! Alle offers waren brandoffers, maar dit offer werd geheel en al verbrand. Het vredeoffer werd gedeeld door God, priester en offeraar. Het spijsoffer door God en priester. Het brandoffer wordt met geen mens gedeeld. God ontvangt alles. Hij alleen ‘eet’ ervan. In dit offer zien we Christus niet als degene die onze schuld op Zich neemt, niet als degene die voor onze zonden sterft, niet als degene die onze Vrede geworden is en ook niet als degene die het Brood des Levens voor ons geworden is, maar als degene die Zich geheel en al opgeofferd heeft aan de Vader.